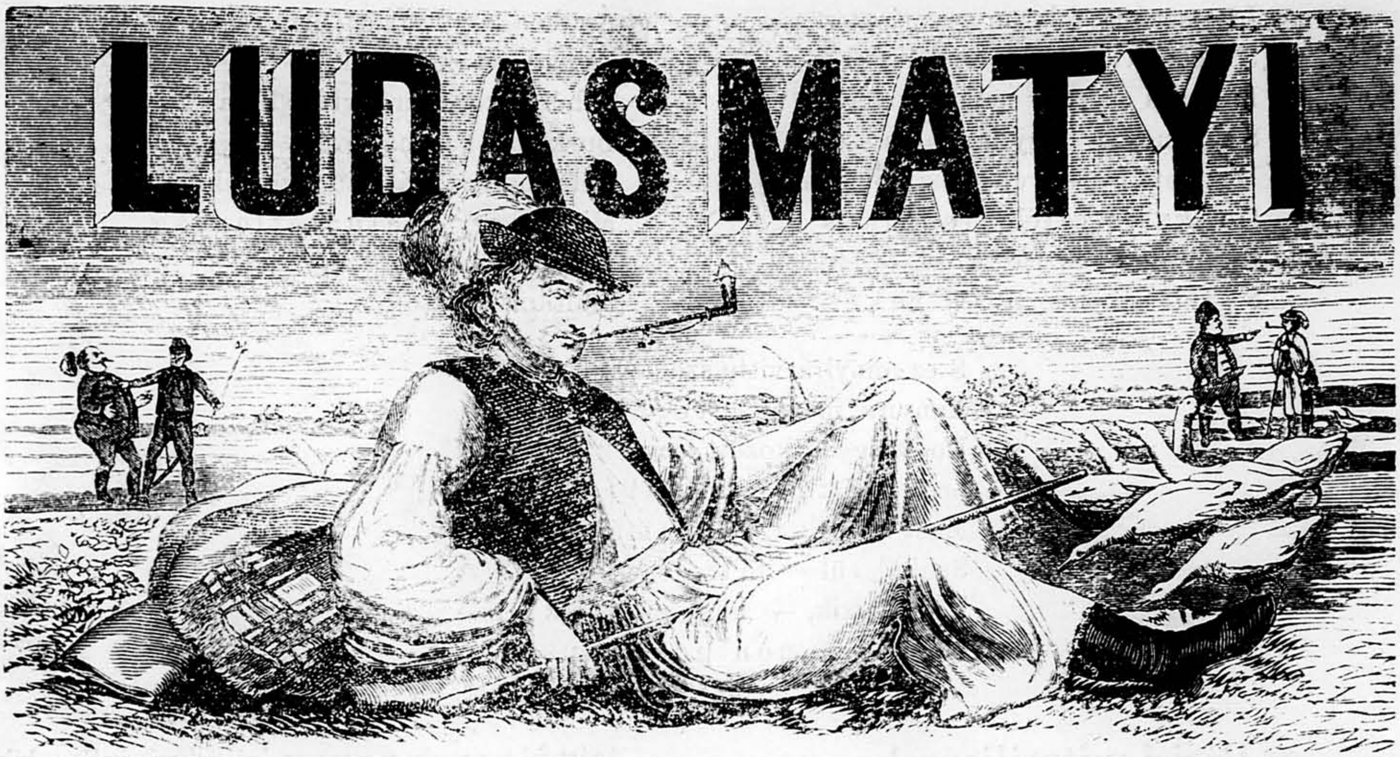

IV. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
MINDEN VASÁRNAP.
Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
Városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, septemb. 4.
1870.
36. szám.

GYÜJTŐKNEK
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva

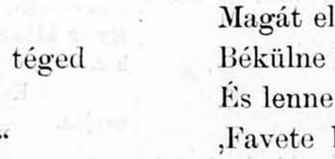
Non possumus.

Sic itur ad astra!...
Sic transit mundi gloria!
Ki hitte vón', hogy a mostani
Nem egyéb mint paródia!
Harmadik Incze, Gergely s többen
S te is nagy tizedik Leó,
Nem fordultok meg sirotokban,
Hogy mivé lett Pius atyó!

Szegénynek teljes életében
‚Non possumus" volt mondása,
S ez a szó lett nagy hatalmának
S magának is végromlása!
Jött a korszellem: „kérlek téged
Dicső pontifex maximus!
Adj egy kis helyt a vatikánba!"
‚Takarodj el... non possumus!'

Jött a keresztyéni szeretet
S kért: hogy nyitná fel kapuit
Bezáratott kérges szivének:
‚Nem lehet... anathema sit!
Jött a dicső lelki szabadság,
Melyet hirdetett a Jézus,
Ebrudon dobta ki ő kelme,
‚Takarodj el... non possumus!

Jöttek fejedelmi követek
Szives jó tanácsot adni:
Ne engedné jézsuitáktól
Magát elbolondíttatni!
Békülne ki a koreszmékkel
És lenne igazán pius,
‚Favete linguis... taceate!
Valete... mert... non possumus!

Igy ment ez folyton egymásután
S mehetett is, — mert húsz ezer
Franczia szurony nem bolondság.
S csakugyan hogy hathatós szer.
Mehetett is, — volt pénz bőviben.
Lonkai s egyéb mendikás
Küldötte a sok Péter-fillért
S gyült is belőle nagy rakás!

Ámde a nagy rakást nem régen
Zsinati atyák felevék,
A húsz ezer szuronyt pedig a
Burkus háboruba vivék.
Nem maradt más támasza neki,
Mint az egy csalhatatlanság,
Melyet kikalapált számára
Multkor a jézsuitaság!

S ez annyira vitte szegénykét,
Annyira megtántorodott:
Hogy egy átkozott eretnekhez
Segitségért folyamodott!
Most búcsut, békeimát rendel,
Szűköl, sül — fő szegény Pius!
Ugy látszik, — hogy most lesz belőle
Majd igazi „non possumus!"

Nagy Bögős.

Párisi mitrailleusek.

(A Pestinaplóból.)

Egyik párisi lap ily szózatot hoz a franczia néphez: Szent háboru! keljetek fel, kezdődik a szent háboru: Minden a mi öl, jó ily háborúban.

Huzzátok meg a vészharangot. Ti papok hirdessétek a háborut a hitetlennek ellen. Bosszu! bosszu!! az egész megsértett emberiség nevében. Verjétek le a poroszokat; öljétek meg a vadállatokat, semmisittsétek meg a forbachi gyujtogatókat, a szent háború igy kivánja.

* * *

Ezen emberi szörnyek, a kunyhójában vagy földjén talált parasztot felakasztják s rokonai elleni harczra kényszeritik. A fiu apja ellen, a testvér testvére ellen áll ki a csatasikra. És mégis vannak lapok melyek a bakók mérsékletéről szólnak. És mi, mi könyörülnénk rajta.

Nem soha, nem soha! Nincs kegyelem, nincs kegyelem, nincs kimélet rajta, rajta!

Nappal minden gunyhó, éjjel minden bokor leshelylyé legyen. . minden forrás, minden kút halálossá.

Ti vadorzók! ti vadászok lesbe, kezdődik a szent háboru!

* * *

Mit, ti lovaitokat templomainkban akarjátok étetni, meggyalázott leányainkat részeg katonáitok szolgálóivá akarjátok tenni, fiainkat lovaitok béreseivé?

Azért fel ti papok, ti isten szolgái fel mindyájan, kik a halhatatlan lélekhez szóltok, hirdessétek a szent háborut Surgite mortui! Kezdődik a szent háboru!!!! brrrrr.

* * *

Ezen kétségbeesett szózat báró Kemény Zsigát annyira meghatotta, midőn a Pesti Naplóból elolvasta, hogy bánatában végig nyujtózkodott a szerkesztői kanapén és reggeli 9 órától fogva délutáni 3 óráig, delejes álomba merülve, szuszogott mint egy rinoczerus. Ekkor felkele, felfegyverkezé magát az ő paruplijával és elmene . . franczia önkéntesnek? bah. . . dehogy . . elmene Marschalhoz ebédelni.

!!! Kegyes felhivás !!!

a

☛ Buzgó keresztény hivekhez ☚

Miután azon kegyes adományokat, melyek **péter fillér** alakban **szentséges atyánkhoz** szeretett fiunk **Lonkai Antal** áltál — vándoroltak, Rómába tartózkodásunk alatt **felettük és ittuk** s a **szent atyának szentséges erszénye** végkép kiürült: minden igazi **nyilt homloku katholikust** ezennel a legkegyesebben felhivunk, hogy a **szentséges atya** szorult helyzetén segiteni siessen, beküldvén kegyes adakozását az egyedül idvezitő **Magyar állam** szerkesztőségéhez, szeretett fiunk Lonkai Antal kezeihez. —

Kelt székhelyünkön Esztergomban 1870-ben szent Ivásznid napján.

Páter Tritytroty m. k.
Páter Makutyi m. k

Napoleonhoz.

Megesküvél Isten előtt
És esküd az égbe hangzott;
Hogy a szabadság szent ügyét
Soha, soha el nem hagyod!
De esküdet nem tartád meg, —
Hanem galádul megszegéd,
Midőn Frankhon koronáját
Saját fejedre feltevéd. —

A népet szolgává tetted,
Mely szabadságot érdemelt.
S az, ki ellened szólni mert,
Helyet Toulon s Cayennbe' lelt.
Kezed vérrel mocskolád be,
Tudja ezt az egész világ:
Hogy zsarnok és bitorló vagy...
Az, senki előtt nem ujság! —

Komádnak, a szent pápának
Roskadozó, korhadt trónját
Szuronyoknak segélyével
Egyedül te támogatád. —
Ez is nagyon régi dolog,
Tudja egész Európa:
Hogy a carbonári hősből
Mint lőn hires jézsuita!

És most legutóbb mit tevél?
Hübelebalázs módjára,
Készületlen hadsereggel
Indultál el a csatára,
Terv nélkül vezetett serged
Szenvede nagy vereséget,
Nem tudá feltartóztatni
A rá törő ellenséget. —

Minden voltál e világon,
Ma egy, holnap pedig már más,
Carbonari, kengyelfutó,
Forradalmár, hamis kártyás,
Elnök, császár, jogbitorló,
Jézsuita, még pedig nagy: —
Hanem azt csak most tudjuk még,
Hogy óriás tökfilkó vagy! —

Kis Bőgős.

Sziporkák.

Egy divathölgynek igen sok udvarlója volt a X-i fürdőben. A kevésbé türt lovagok egyike rá akarván az otthon maradt férjre ijeszteni, következő sürgönyt küld neki:

„Uram! neje veszélyben forog, siessen ide, különben elveszti szivét."

A férj talán rögtön utnak indult? Ó dehogy vissza telegrafirozott röviden: „Nem hiszem, nőmnek soha sem volt szive."

* * *

Mikor az öreg Deák előtt Gajzágot a főszámvevőségi elnökségre való kandidáltatása alkalmával többen dicsérték, hogy milyen universalis genie, hogy bele tudja magát találni majd uj hivatalába is,—az öreg ur ezt a régi adomát mondta el: hogy kérdeztetvén a paraszt, „valjon tud-e hegedülni?" — igy felelt: — „Nem tudom, de majd megpróbálom!" — De nagy kár, hogy ez a vicc akkor nem jutott eszébe az öreg urnak, midőn a közösügyes törvények készitéséhez fogott. —

Puffancs.

A balodalnak azt szokja szemére hányni a jobboldal, hogy a porosszal nagyon is sympathiroz, — pedig hát a baloldal nem annyira a porosz iránt érez sympathiát, mint inkább a zsarnoki Napoleoni politika iránt antipathiát.—Hanem hát ugy látszik hogy a jobboldal meg azért antipathiroz a poroszszal, mert a Napoleoni politika nagyon tetszik neki. —

Az arató.

Moltke: Magam is már megcsodálom,… Lui veté el a magot…
A mint a sors fogja pártom,… S hála isten! én aratok.

Le-Boeuf

vagyis azon czimeres ökör, melylyel a kancsal mészáros remekelni akart a vágóhidon, de beletört a taglója.

A csalhatatlanság nevében.

Ezennel felhivatnak a keresztény hivek, hogy miután az az elátkozott Napoleon hazahivta Rómából a szent atya biztonságára szolgáló katonaságot, az az istentelen eretnek porosz király pedig nem adott segitséget, az az anathémával sujtott s poklok fenekére kándidált olasz király pedig Rómába készül seregestől: felszólitunk titeket keresztes hivek a csalhatatlanság nevében, hogy siessetek szent atyánk zászlói alá s a Magyarország részére Pesten a zöldfa utczában, mint az egyedül üdvezitő „Magyar állam" szerkesztőségében Lonkai Tóni kedves hivünk és fiunknál felállitott Verbunkskomandónál magatokat mentül előbb és mentül többen beiratni elne mulasszátok, mert különben elkárhoztok.

Handgeldet egyelőre nem kaptok, mert pénz nincs, hanem kaptok e helyett egy öregszemü kilencz rőfös olvasót, mely a ti lelketeiket táplálni fogja, kaptok lénung helyett teljes bucsut és minden eddig elkövetett és ezután elkövetendő büneitekre nézve teljes bünbocsánatot; ezenkivül pótlékul a szent atya apostoli áldását.

Mindazon hivek és keresztes vitézek, kik ezen felszólitásunknak engednek, a pápisták számára berendezett menyország kellő közepébe quártélyoztatnak be, a kik pedig nem engednek, azok a kálomisták, luteránusok, unitáriusok és más hasonló eretnekekkel egyetemben az örök tüzre deportáltatnak, hol lészen sirás és rivás és fogaknak csikorgatása.

Kelt a Magyar államban,

Páter Tritytroty s. k.
Páter Makutyi s. k.

A poroszverő Napoleon.

Napoleon — a kalandor,
Kiben csak gőg — hiuság forr,
Megtiporva törvényt s jogot,
Porosz ellen fegyvert fogott.

Kérkedék a világ előtt,
Mely „nagy hadásznak tartá öt,
Hogy villámként pár nap alatt, —
„Berlinben a franczia had."

De biz abból semmi se lett,
Hanem neki futni kellett:
Most a hetykén gunyolt porosz
„Franczia kabátot poroz."

A kényur meg rák módjára
Ugyan szépen halad hátra;
Veszti a tért lába alul,
Katonája rakásra hull.

Saarbrücken, Weissenburg és Wörth,
Hiusága várán rést tört,
Bement azon bánat, szégyen,
Soha többé ki se mégyen.

Kudarczát azzal takarja:
Hogy Páris alatt akarja
A poroszt mind tönkre tenni,
Ugy aztán Berlinbe menni.

Csak hadd menne vissza, — már is
Tárt karokkal várja Páris,
Hol annyin isznak előre
„A lenyúzott róka-bőrre."

No de lassan: mert szent igaz,
Hogy a róka „nagyon ravasz," —
Kikerül hálót, vermet, tőrt,
„Elillan — elviszi a bőrt."

Papirrágó.

Porosz Pattantyuk.

Azt mondják, hogy Napoleon őrülési rohamokban szenved s rögeszméje az, hogy üldözik. — No ez ugyan furcsa beszéd! — Akkor volna neki rögeszméje, ha azt hinné, hogy nem üldözik!

* * *

A porosz korona-örökös a wörthi csata után megszólit egy bajor katonát s kezdi dicsérni bátorságát.

A fellelkesült bajor viszonozza: „de hiszen ha 1866-ban is fenséged vezette volna a bajor sereget, tudom, hogy jól elpáholtuk volna azokat az akasztófára való poroszokat."

* * *

Szegény Losonczit a veterán költőt kár volt bevinni a budai tébolydába, jobb lett volna helyette a „Reform"-ot vagy „Magyar Állam"-ot oda küldeni, azokon nagyobb mérvben mutatkoznak az őrülési rohamok.

Szerelmi vallomás szüretkor.

Midőn Noé apánk buzgón
Plántálta a borvirágot:
Boroshordónak nézte ezt
A nagy — és széles világot.

Én Noé lenni szeretnék
Hogy ha borvirág lenne ön;
S ha ön lenne Noé: lennék
Bárka, midőn van vizözön.

Ha pedig ön lenne bárka:
Lennék akkor vizözön is
S ha ön lenne a vizözön,
Nem lennék más mint — nagy stokfisch.

Brustflek.

Adomák.

Már az tudva levő dolog, hogy a mi jó magyar köznépünk nem igen szereti, ha papjai levetik a szép daliás magyar nemzeti ruhát, s holmi madár ijesztő bugyogós lackczipős costümben paradiroznak. —

Nem régiben történt, hogy az x-i kálvinista káplán — ki szinte nagy utánzója a mai bugyogós divatnak — egy igen gyönyörü beszédet tartván a hazaszeretetről, — a szép hosszu atilla alá bugyogót és everlasztin kamáslit huzott s ugy szónokolt. —

Mikor kijöttek a templomból, megszóllitja a kurátor: „Kedves tisztelendő uram, szép volt, nagyon szép volt a mai szent beszéd, hanem csak az mondó vagyok kegyelmednek, hogy ha máskor megint ilyen szép alkotmányos predikácziót tart, hát legalább ne bugyogóban mondja el, hanem magyar nadrágban!“ —

* * *

„Ugyan édes nagyságos uram — mondá János kocsis Pesten betegeskedő urának — hagyja itt ezt a Pestet, mindjárt meggyógyul. — Nincs itt se levegő, se ajer!“ —

* * *

A miszlai érdemes városi tanács hogy a támadható tűzi veszedelemnek elejét vegye, a város végére egy a pipázást tiltó tilalomfát állitott fel, — melyre magyarul ez volt irva: „Itt a pipázás szoros büntetés alatt tiltatik“ — németül pedig: „Das Pfeifen ist verboten.“ —

Nagy sokára akadt aztán egy vidéki ember, ki felvilágositotta őket, hogy a felirás azt teszi: „A fütyölés tiltatik“ — hanem nem hitték neki s csak három esztendő mulva gondolták rá magukat, hogy kiigazitsák.

Nyilatkozat.

Ezennel kinyilatkoztatom, hogy azon 9 darab reverendás füles bagoly közül, kik a szent „Magyar Állam“-ban kijelentették, hogy a vallástalan sajtót filléreikkel nem támogatják, egyik sem előfizetőm.

Ludas Matyi.

Báró Kemény Zsigának.

Mein Herr Baron! Most már elcsaphatja ön azt a Kápolnait, ez az ember azt gondolta, hogy az egész világ csupa bolond, csak ö neki nincs esze.

Moltke.

Sürgöny Ludas Matyinak a frissiből.

Servusz Matyi! az árgyélusodat.. fogtam olyan vadat ijastól fiastól, minőt még nem látott fél Europa. Napoleonnak fogom az üstökét.

Öreg barátod
Bismárk.

Diskursus Mihály gazda és Iczik szomszéd között.

Mihály: Nini szomszéd! hogy az ördögbe kell kiejteni vagy kimondani francziás magyarsággal ezt a szót: „m i t r a i l l e u s e?“

Iczik: Azt bizony Mihály gazda ilyen formán kell kimondani, hogy m i t r a j l ö z.

Mihály: Egye fel a feki a feltalálóját, hisz akkor e magyar szó, innét származik, hogy m i t r á l ö s z.

Mihály: Mondja meg a szomszéd, mi is tulajdonkép hát mostan az a Napoleon, ha se nem császár, se nem fővezér?

Iczik: Hát a bizony hallja khend ü n k é n t h e s f o g o l y.

Telegrammok.

A „Journal de Paris“ szerkesztőjének.

Monsieur! Pesten a Borsszem Jankó tud épen oly pimaszul irni, mint ön, talán bizony szellemi rokonságban van ön vele?

A „L i b e r t e“ s z e r k e s z t ő j é n e k.

Monsieur! Rendelje meg ön a Magyar Állam czimü katholikus lapot, abban tökéletesen fel fogja találni azon ékes stylust, melylyel ön a poroszok irányában élni szokott.

A „Pesti Napló“ fö-főszerkesztőjének.

Báró ur! Minek hordatja ön Párisból a franczia lapokat, kaparjon ön saját szemetünkön, találhat ön piszkot itthon is eleget, csak nézzen ön kissé körül: a Magyar Állam, Reform, Hirmondó, Esti lap, Borszem Jankó, mind meg annyian szolgálatára állnak e részben.

Ludas Matyi.

Legujabb telegrammok.

A „P e s t i N a p l ó“ s z e r k e s z t ő j é n e k.

Herr Baron! A főhadiszálláson valahányszor jókedvre akarjuk magunkat hangolni, mindannyiszor elolvassuk az ön Kápolnaiának abbeli kálkulusait, hogy én miként és mikor megyek be Párisba. Ez az ember még sokra viheti önöknél. Gott soll Ihm helfen.

F r i t z.

Ugyanannak.

Báró ur! Ön azon töprenkedik, hogy a poroszok győzelme, Magyarországnak milliókra menő positiv kárt és milliókra menö negativ veszteséget okoz. Ön bizonyosan gyomrát félti. Hogy tehát ön az éhhalál ellen biztositva legyen, ezennel felhatalmazom, hogy naponként egész a háboru tartamáig három porczió „B o e u f a l a m ó d“-ot francziásan készitve, és egy üveg champagnit az é n c o n t ó m r a Mihaleknél elfogyaszthat. Kitelik a franciák által kártéritendő háboru költségekből.

Bismarck.

Burkus kadencziák.

A porosz királynak Vilmósnak ugy tetszett.
Elküldé az öreg generál S t e i n m e t z e t,
Hogy katonáival csinálván nagy h e t c z e t.
Bevegye ostrommal azt a hires M e t c z e t.
S Napoleonnak, kit Bazéntól e l m e t c z e t t,
Isten hirével majd — mondjon elmeh e t s z e t.

Zsiga-pósta.

Dobosnak.

A D. Pesta bátyánkról mondott tréfát nem kell oly zokon venni. Viczlapokban feltálalt adomákra komoly választ nem ad Ludas Matyi. Hogy D. Pesta bátyánk — ki már megboldogult, az isten nyugasztalja meg — derék becsületes ember és kosta lehetett, és hogy a róla elmondott adomát nem olvassa a mennyországban, azt bizon mi is elhisszük, mert a mennyországban még eddig Ludas Matyinak nincsen pränumeránsa.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.
Pesten, 1870. Nyomatott B a r t a l i t s I m r e könyvnyomdájában, öt pacsirta-utcza 5. sz.